

Międzynarodowa konferencja naukowa
Spoleczeństwa i kultury Azji i Afryki – dawniej i dziś

International Conference
Societies and Cultures of Asia and Africa: Past and Present

11-12.10.2021

Abstrakty i biogramy

Abstracts & Biograms

Ayşe Apa Babayağmur, PhD

Marmara University Faculty of Communication, İstanbul, Turkey

The Role of Audience in the Turkish Film Industry

According to consumer-centred marketing theories, “the consumer is king”. As there are so many alternatives for consumers in the market, it is vital to understand the different reasons why the customers chose the brands as they did. Likewise, in the film industry, the audience is king heaps of times. Obviously, the filmmakers rely on popular genres, characters, actors, and directors to gain the target audience’s appreciation. However, when it comes to art, cultural and creative industries, implementing customer-focused strategies has caused controversy. If cinema is an art, how important should the expectations and needs of the consumer be?

This study aims to address the role of the audience in the Turkish film industry. Following a literature review on the Turkish film industry’s history and the current structure, the study interprets the audience profile and box office data using statistical analysis. The study shows that the audience has been influential in almost every period of the Turkish film industry and at every stage of the value chain from the planning stage to distribution.

Keywords: film industry, audience, audience profile, box office, genre

Ayşe Apa Babayağmur

Academic Qualifications

- 2015-2021 PhD Marmara University/ Public Relations and Publicity
Research: Marketing public relations in film industry: A qualitative research on the Turkish film industry
- 2005–2008 MA Galatasaray University/ Regional & Strategic Studies
Research: Shanghai Cooperation Organization
- 1999–2005 BA Galatasaray University/ International Relations
Research: Media and Foreign Policy

Professional Experience

- 2011 – CMP FILM- Creative Media Script Writer, Production Designer, Creative Project Manager
- 2016 – 2018 Sarsılmaz Silah Sanayi Brand and Corporate Communications Manager
- 2011 – 2015 Netvizyon MediaPark Project Manager
- 2007 – 2010 Dystar Textilfarben GmbH Marketing Executive

Projects

- Her Şey Mümkün (Motion Picture) Script writer and production designer
- European Association of Guarantee Institutions AECM Annual Event Project Manager
- OMV Corporate Identity & Films Project Manager
- Republic of Turkey Ministry of Education Awareness-Raising Project Project Manager
- WHO– Turkish National Police Road Safety Media Campaign Project Manager
- European Union/ Republic of Turkey Technical Support for Commercial Vehicles Project Manager
- European Patent Office. Disseminating IP Knowledge in Universities Project
- UNESCO - Governorship of Eskisehir. Cultural Capital of Turkic World Project
- Middle East Technical University Corporate Identity & Films Project Manager

Dr Kamil Burkiewicz

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Instytut Orientalistyki, Zakład Sinologii

Wspólnota „powszechnej mowy”: Ostatnia dekada rozwoju putonghua

Pierwsza połowa XX wieku to oprócz dramatycznych zmian politycznych i społecznych w Chinach, także czas burzliwej debaty tamtejszych reformatorów nad kodyfikacją standardowego języka chińskiego oraz kwestią ewentualnego zastąpienia rodzimego pisma systemem opartym na alfabecie łacińskim. Choć niektórzy z nich, między innymi Qian Xuantong (1887-1939), wierzyli, że wspomnianą zmianę uda się przeprowadzić w ciągu stu lat, faktyczny przebieg językowej unifikacji państwa przybrał inny, ideologicznie przeorientowany kierunek. Putonghua w Chińskiej Republice Ludowej, czyli standardowy język mandaryński, który w przeciwieństwie do funkcjonującego na Tajwanie guoyu ma być emanacją ducha mas pracujących, odegrał nie mniejszą rolę w transformacji i modernizacji kontynentalnych Chin niż reformy ekonomiczne. W ciągu ostatniej dekady, tj. w okresie politycznej dominacji prezydenta Xi Jinpinga i jego otoczenia, polityka językowa wciąż pełni istotny element w dalszym pogłębianiu integralności państwa, budowania dumy narodowej oraz pozycji międzynarodowej. Zgłaszana prezentacja ma stanowić przegląd politycznych, ideologicznych i językowych aspektów putonghua, które wpisują się w coraz bardziej wyraźnie zarysowaną strategię obecnego rządu ChRL.

Kamil Burkiewicz – adiunkt w Instytucie Orientalistyki Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, swoją rozprawę doktorską poświęcił językowi oraz systemowi pisma grupy etnicznej Sui, jednej z oficjalnie uznawanych mniejszości w Chińskiej Republice Ludowej. Wybrane aspekty języka i kultury Sui oraz ich związki z kręgiem języka i kultury chińskiej opisał także w szeregu artykułów. Poza tym, jego dorobek naukowy obejmuje publikacje dotyczące polityki i sytuacji językowej Chin. Na końcowym etapie procesu wydawniczego znajduje się współtworzona przez niego monografia o polskich nazwach miejscowych w języku chińskim.

Dr Hermina Cielas
Uniwersytet Jagielloński

An Apparent End: Crisis and Persistence of the Indian Art of *avadhāna* in the 20th Century

In the 20th century, the *avadhāna* (“attentiveness”), a performative Indian art whose beginnings can be tentatively dated to the at least 12th century, unawares started to lose its popularity, until the point when it almost ceased to exist. What was the reason behind such a sudden change, and how did the abrupt crisis influence the practice?

The art of *avadhāna* originated as a scholarly feast for the learned, showcased primarily at the courts and religious centres, by and among educated people. In the late 19th and the early 20th century, the rulers’ support and patronage, so vital for the development of the practice in the previous centuries, transformed due to the political situation. During the British rule, the consolidation and demarcation of sovereignty, freedom movements and the rise of pan-Indian and local nationalism with the formation of governments, kings were more worried about keeping their power than investing in the *avadhānīs*—the practitioners of the *avadhāna*. This tendency was even more visible in the 1930s-1960s. The modes of patronage—even if not entirely changed—were adapting. The *avadhānīs* started to seek the support of the wealthy members of the community and the mass media. The practice, originally reserved for the connoisseurs and learned, became more accessible for common people. However, the change did not come easily. In order to last in the modern world, the *avadhāna* had to adapt. The transition from the courts and private scholarly meetings into the public space caused the *avadhānīs* to face a new audience, with different expectations and demands.

The present paper aims to investigate how the *avadhāna* adapted to the challenges of the 20th century and to determine, through the analysis of selected fragments of the *avadhānīs*’ memoirs, congratulation letters, press reports, etc., how an apparent end led to the development of new forms within the practice, making it even more vivid and complex.

Hermina Cielas - absolwentka indologii na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W roku akademickim 2010/2011, dzięki stypendium rządu indyjskiego przyznawanemu przez Indian Council for Cultural Relations (ICCR), studiowała również w Sampurnanand Sanskrit University w Waranasi (Indie). W latach 2017-2018 była stypendystką Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej. Pracę doktorską o tytule „Sanskrycka poezja figuratywna: Teoria i praktyka na przykładzie *citrabandha*” obroniła w 2018 roku na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Uczestniczyła w licznych konferencjach naukowych w kraju i zagranicą, między innymi w Austrii, Czechach, we Włoszech. Kierownik projektów w ramach grantów Narodowego Centrum Nauki (Preludium 7 w latach 2015-2017 oraz Sonatina 2 w latach 2018-obecnie). Jej zainteresowania naukowe, początkowo koncentrujące się wokół sanskryckiej poezji wizualnej (ćitrakawji) i teorii literatury indyjskiej, obecnie skupiają się na indyjskiej sztuce performatywnej określanej mianem *awadhāna*, a także na współczesnej literaturze sanskryckiej.

Marcelina de Zoete-Leśniczak

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Katedra Orientalistyki

***Shōjo zasshi* (czasopisma dla dziewcząt) z ery Meiji (1868-1912) jako jeden z kilku ważnych czynników w procesie kształtowania współczesnej japońskiej literatury dziecięcej**

Po 1868 roku, gdy nastąpiły Rządy Oświecone cesarza Mutsuhito, Japonia wkroczyła na drogę wielkich przemian cywilizacyjnych, kulturalnych, gospodarczych, a przede wszystkim światopoglądowych. Hasło *bunmei kaika* - oznaczające cywilizację i oświecenie, czyli powszechną westernizację we wszystkich aspektach życia, stało się symbolem tych przeobrażeń. Bardzo istotnym ogniwem modernizującej się Japonii stała się edukacja. Stworzenie i upowszechnienie ogólnonarodowego nowoczesnego systemu edukacji o zasięgu masowym było jednym z najwcześniej skonkretyzowanych i najszybciej egzekwowanych dążeń rządu Meiji. Nawiązanie kontaktów międzynarodowych, wymiana międzynarodowa, wyjazdy zagraniczne Japończyków zmobilizowały rząd w tych dążeniach. Propagowanie kształcenia i zdobywania wiedzy, zagwarantowanie wszystkim dzieciom bezpłatnego dostępu do edukacji w szkole, powstanie czasopism dla dzieci i młodzieży w latach 70. XIX wieku, dobitnie świadczą o tym, jak wielką wagę przywiązywano do obecności zdobywającej wiedzę nowej warstwy czytelniczej, którą były właśnie dzieci i młodzież. Dziecko-ucznia utożsamiano z dzieckiem-czytelnikiem. Dzieci były nie tyle świadomymi świadkami przemian okresu Meiji, ale także aktywnymi uczestnikami procesów społecznych i kulturowych. W okresie Meiji stworzono koncepcję dzieciństwa i dziecka. To właśnie na dziecko-czytelnika, czyli świadomego odbiorcę literatury i jego potrzeby, gusta zwrócono uwagę. Zainteresowanie dzieckiem i jego ważnym miejscem w modernizującym się społeczeństwie, stały się głównym motorem napędowym w rozwoju czasopism dedykowanych młodemu czytelnikom. Czasopisma te natomiast, porządkując i systematyzując napływającą z Zachodu literaturę adresowaną dla najmłodszych odbiorców, miały ogromny wpływ na powstanie współczesnej japońskiej literatury dziecięcej. Odegrały one tym samym najważniejszą rolę w długim (bo zakończonym w 1912 roku, czyli trwającym nieco ponad 40 lat) procesie kształtowania tej literatury. Początkowo celem podkreślenia tego, kto jest adresatem czasopisma, większość z nich miała w nazwie wyraz „shōnen” 少年. Oznaczało ono młodych ludzi, bez rozróżnienia na płeć – zarówno młodych chłopców i dziewczęta (w przedziale wiekowym od 6 do 18 lat). Z początkiem lat 90-tych XIX wieku nastąpił wyraźny rozdział na płeć, w wyniku którego powstały czasopisma chłopięce – zachowały w swej nazwie dotychczasowe wyrażenie „shōnen” 少年, oraz te dedykowane dziewczętom – „shōjo” 少女. Wynikało to z faktu, że promowana przez rząd Meiji edukacja, cieszyła się niezwykłym zainteresowaniem wśród płci żeńskiej i jednym z jej skutków było powstanie nowej, wymagającej grupy czytelniczej, którą stanowiły dziewczęta. Treść referatu koncentrować się będzie wokół przedstawienia w zarysie najważniejszych czasopism dedykowanych dziewczynom i dziewczętom (*shōjo zasshi*) – począwszy od „Jogaku zasshi” powstałego w 1885 roku, które były miejscem debiutów wybitnych japońskich autorek literatury dziecięcej jak np. Wakamatsu Shizuko, Yoshiya Nobuko, Imai Kuniko, Okada Michiyo, Wakayama Kishiko czy Miyake Yasuko.

Marcelina de Zoete-Leśniczak (Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Katedra Orientalistyki) - japonistka, doktor w dziedzinie nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa (specjalność literaturoznawstwo japońskie). Zainteresowania naukowe: japońska literatura dziecięca od okresu Meiji (1868) do współczesności, japońska literatura obrazkowa dla najmłodszych, współczesna literatura japońska, macierzyństwo i dziecko w literaturze japońskiej, proza japońska po II wojnie światowej. Ostatnie publikacje:

1. „*Problem starości w literaturze japońskiej XX wieku na przykładzie twórczości Tanizakiego Jun'ichirō (1886-1965)*”, „*Studia Orientalne* 2020, nr 1 (17), s. 65-80.
2. „*Perspektywa przekładu powieści Kagi (1956) Tanizakiego Jun'ichirō z języka japońskiego na polski : kilka uwag na temat tłumaczenia*”, „*Rocznik Przekładoznawczy*” 2017, nr 12, s. 83-100.
3. „*Ocena musi być sprawiedliwa*” : kilka uwag na temat Akutagawa Ryūnosuke Shō, czyli najpopularniejszej nagrody literackiej w Japonii, „*Litteraria Copernicana*” 2017, nr 24, s. 57-71.

Członkini: EAJS (European Association for Japanese Studies)
PSBJ (Polskie Stowarzyszenie Badań Japonistycznych)
PTO (Polskie Towarzystwo Orientalistyczne)

Joanna Dolińska-Streltsov, PhD

Max Planck Institute for the Science of Human History, Jena, Niemcy

Agropastoral vocabulary in the Mongolic and Tungusic languages

Mongolic and Tungusic languages are spoken primarily in the regions of Inner Asia, Northeast Asia, Lake Baikal area, Siberia and Manchuria with few exceptions concerning Afghanistan (Moghol language) and the area of Volga river in Russia (Kalmyk language). Traditionally, the speaker communities of these languages have been pursuing the pastoralist subsistence model, but recent linguistic, archaeological and genetic research results suggest that at some point they might have as well pursued agricultural activities. This presentation highlights the motivation to search for agropastoral vocabulary in the Mongolic and Tungusic languages, the methodology of historical linguistic research and the main findings of this linguistic research. The main problem addressed in this presentation is the explanation of the presence of agropastoral vocabulary in the Mongolic and Tungusic languages, as well as suggestion whether the vocabulary in question might be a product of borrowing or a native Mongolic/Tungusic item. The dataset used in this research encompasses over 300 agropastoral items for Mongolic and Tungusic languages and it has been developed by the author of this presentation, as well as the leader of the ERC project "Eurasia3angle" Prof. Dr. habil. Martine Robbeets and other collaborators affiliated to this project. The dataset has been presented in the (Robbeets et al. 2021) *Nature* article¹. The findings discussed in this presentation broaden up the perspective on the distant past of Mongolic and Tungusic speaker communities and highlight the role of historical linguistics in determining their historical economic subsistence pattern.

Keywords: Mongolic, Tungusic, agriculture, historical linguistics.

Dr Joanna Dolińska-Streltsov specjalizuje się w badaniach nad językami i współczesnymi warunkami życia społeczeństw posługujących się językami mongolskimi oraz tunguskimi w Azji Środkowej i Północno-Wschodniej. Uzyskała tytuł doktora językoznawstwa na Wydziale Orientalistycznym Uniwersytetu Warszawskiego we wrześniu 2019 r. W latach 2020-21 odbyła staż podoktorski w Max Planck Institute for the Science of Human History w Jenie (Niemcy) oraz uzyskała Stypendium w ramach Sigrid Rausing Scholarly Exchange Programme na Uniwersytecie w Cambridge (Wielka Brytania), w którym weźmie udział w 2022 r.

¹ Robbeets, M., Bouckaert, R., Conte, M., Savelyev, A., Li, T., An, D.-I., Shinoda, K., Cui, Y., Kawashima, T., Kim, G. Uchiyama, J., **Dolińska, J.**, Oskolskaya, S., Yamano, K.-Y., Seguchi, N., Tomita, H., Takamiya, H., Kanzawa-Kiriyama, H., Oota, H., Ishida, H., Kimura, R., Sato, T., Kim, J.-H., Bjørn, R., Deng, B., Rhee, S., Ahn, K.-D., Gruntov, I., Mazo, O., Bentley, J., Fernandes, R., Roberts, P., Bausch, I., Gilaizeau, L., Yoneda, M., Kugai, M., Bianco, R., Zhang, F., Himmel, M., Krause, J., Hudson, M. & Ning, C. (in press) (2021): "Triangulation supports agricultural spread of the Transeurasian languages". *Nature*.

Mgr Adam J. Dubiński

Uniwersytet Jagielloński, Fundacja Karaimskie Dziedzictwo

Jakie szanse przetrwania ma północnozachodni dialekt języka karaimskiego?

Celem artykułu jest ukazanie wysiłków czynionych przez ostatnie sto lat, zmierzających do zachowania znajomości języka narodowego wśród Karaimów w Polsce i na Litwie.

Wraz ze znaczącym spadkiem liczebności populacji karaimskiej na terenach dawnej Rzeczypospolitej niewspółmiernie szybko spada odsetek osób posługujących się językiem przodków. Świadomość tego faktu mieli działacze społeczni na przestrzeni wielu dziesięcioleci i już od ponad stu lat czynione są próby spowolnienia tego procesu. Przed II wojną światową ożywiło się piśmiennictwo świeckie i religijne w języku karaimskim, który w liturgii w coraz szerszym zakresie zastępował hebrajski. Organizowano nauczanie w szkołach państwowych i parafialnych z nowatorskim na owe czasy wykorzystaniem gier i zabaw dla dzieci i młodzieży. Powstawały sztuki teatralne, opowiadania, utwory poetyckie.

Począwszy od lat 90. ubiegłego wieku zostały zintensyfikowane działania związane z próbą zachowania karaimskiego i zwiększeniem kompetencji językowych członków społeczności. Powstało kilka słowników, rozmówki, gramatyka, podręczniki, wydawane są teksty literackie, na Litwie organizowane są coroczne letnie szkoły, które gromadzą Karaimów z wielu krajów. Prowadzone są internetowe kursy językowe. Na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie w trakcie realizacji jest projekt *KaraimBible*, w ramach którego powstanie zapisane alfabetem łacińskim cyfrowe wydanie Pisma Świętego w trzech dialektach języka karaimskiego.

Karaimski jest wpisany do *Atlasu języków zagrożonych* UNESCO i został określony jako krytycznie zagrożony na Litwie oraz wymarły w zachodniej Ukrainie i na Krymie.

W 2001 roku, a następnie w roku 2018 i 2021 dokonywano terenowych nagrań osób, które posiadają jeszcze znajomość mowy przodków. Te ostatnie zapisy wykazały, że na ogólną liczbę ok. 300 osób mieszkających na Litwie i w Polsce ok. dziesięć procent posiada znajomość języka karaimskiego, a pełną kompetencją językową dysponują jedynie nieliczni.

Adam J. Dubiński – magister arabistyki, asystent w Ośrodku Dokumentacji Językowej w Instytucie Językoznawstwa i Przekładoznawstwa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Jego polem zainteresowań badawczych jest aktywność Karaimów w Warszawie, a także tematyka karaimskich kupców i producentów tytoniowych. Najnowszym rezultatem jego badań jest wirtualna mapa obecności Karaimów w Warszawie przed I wojną światową dostępna pod adresem <https://mapy.karaimi.eu>. Był inicjatorem, a następnie koordynatorem realizowanego w 2018 r., a obecnie kontynuowanego projektu dokumentacji dźwiękowej ostatnich użytkowników języka karaimskiego na Litwie i w Polsce. Od wielu lat aktywnie uczestniczy w życiu społecznym i kulturalnym mniejszości karaimskiej. Od roku 2008 pełni funkcję skarbnika Związku Karaimów Polskich, a od 2015 jest prezesem Zarządu Fundacji Karaimskie Dziedzictwo. Członek kolegium redakcyjnego czasopisma „Awazymyz”.

Dr Marzena Godzińska

Uniwersytet Warszawski, Wydział Orientalistyczny, Zakład Turkologii i Ludów Azji Środkowej

The Turkish Alevi's invented traditions – the gathering house (*cem evi*) and prayer ceremony (*cem*) and religious marriage ceremony²

Alevi form a heterogeneous community in Turkey which was historically associated with the Turkish tribes called *Kızılbaz*. Their descendants created a syncretic socioreligious system that consisted of various elements, mainly the pre-Islamic Turkish beliefs, as well as Sunni and Shia Islam (including diverse Sufi movements). The 20th century brought political, economic and ideological changes, which made it necessary for the Alevi to modify their social and religious worldview. These changes may sometimes be perceived as the invented tradition or as changes that are indispensable to preserve the integrity of the group and its worldview. In both cases, they may cause important modifications in the traditional institutions and the symbolic culture. This phenomenon may be observed in many aspects of Alevi's culture. The aim of this paper is to analyse the problem of a cultural change and a re-construction of tradition of Alevi's culture on the basis of three examples: the creation of the gathering house (tur. *cem evi*), rituals of the prayer ceremony (tur. *cem*) related to the mystery of rising the Light (Tur. *çerağ uyandırması*), and the contemporary religious marriage ceremony which takes place in front of the Alevi leader (tur. *dede*) in the gathering house.

Dr Marzena Godzińska – antropolog kultury, historyk, pracownik Wydziału Orientalistycznego UW, prowadzi badania nad kulturą tradycyjną Turcji i ludów tureckich.

² The text is based on the research conducted by the author in Turkey, Germany and Poland since 2005.

Prof. Marcin Grodzki

Department of Arabic & Islamic Studies, Oriental Faculty, Warsaw University

Sīrat an-Nabī by Ibn Ishāq, Ibn Hišām and others: between originality, evolution and dependency

Historical and literary sources for the life of the prophet of Islam constitute a separate literary genre par excellence in the Muslim tradition gathering various genres in the spirit of Muslim hagiography - classical narration, epistolography, speeches and orations, genealogy and prosopography, normative documents, and poetry. The classical reworked Sīra was composed no earlier than two centuries after the death of Muhammad and is the result of exegetical efforts and political and cultural changes that took place in the Islamic world after the conquests and during the formation of the Muslim state of the Umayyad and Abbasid epochs. Undoubtedly, the prophetic biography reflects the views of those in whose environment it was created. When composing the sīra, Muḥammad Ibn Ishāq (d. 767) relied on earlier authorities on the first history of Islam. The oldest reconstructed version of the biography attributed to him consists of extensive quotations of the non-preserved original, extrapolated from several later literary works. Ibn Ishāq is one of the leading authorities on the life and times of the prophet, but his achievements have been assessed quite ambiguously by early Muslim critics and scholars. His Sīra did not survive in an autograph or a one-part copy. We know its content mainly from two editorial elaborations – by ‘Abd al-Malik Ibn Hišām (d. 828 or 833) and Yūnus Ibn Bukayr (d. 814 or 815). Other parts of Ibn Ishāq's work were quoted by Muhammad Al-Ḥarrānī (d. 807) and a dozen of his other students, compilers and historians who listened to his lectures in Medina, Kufa and Basra. Fragments abandoned by Ibn Hišām for various reasons were quoted, among others, by Aṭ-Ṭabarī, Al-Azraqī. This paper treats in a broad outline the historical and textual dependencies of these earliest accounts of the prophetic biography.

Prof. Marcin Grodzki – Arabicist, Islamicist, Semiticist. Main fields of scholarly interest: early history of Islam & religious studies, Arabic philology, Christian-Muslim relations of the late Antique, Syriac studies; member of the Polish Oriental Society and the International Qur’anic Studies Association. Former fellow / grant holder of the Polish-U.S. Fulbright Commission, the Mellon Foundation, the National Centre of Science, the Polish Ministry of Science and Higher Education. Author of monographs and international and national publications (in the fields of culture and religion, literary studies, linguistics).

Mgr Dorota Haftka-Işik
Uniwersytet Warszawski

Problematyka społeczna w twórczości Hakana Gündaya na przykładzie wybranych powieści

Celem referatu będzie przedstawienie obrazu wycinka tureckiego społeczeństwa, jaki wyłania się z twórczości Hakana Gündaya na podstawie dwóch powieści autora: *Az* (tytuł polski „Mało” wyd. Sonia Draga, 2016) oraz *Daha* (tytuł polski „Jeszcze”, wyd. Sonia Draga, 2018). Hakan Günday (ur. 1976) to współczesny turecki prozaik, scenarzysta i dramaturg, którego twórczość w Turcji klasyfikowana jest do nurtu *yeraltı edebiyatı* (dosł. ‘literatura podziemna’). W Turcji autor zdobył popularność dzięki swojej debiutanckiej powieści pt. „Kinyas i Kayra” (2000), która wstrząsnęła tureckim czytelnikiem przełamując rozmaite tabu estetyczne, społeczne, obyczajowe. Jego powieść „Jeszcze”, za którą Günday został nagrodzony Prix Médicis (2015, Paryż, Francja) w kategorii proza zagraniczna, porusza aktualną tematykę społeczną, w tym przede wszystkim kwestię nielegalnych emigrantów i przemytu ludzi.

Twórczość Gündaya pełna jest naturalistycznych, często surrealistycznych opisów, gorzkich obserwacji, psychotycznych wizji, ale też filozoficznej refleksji egzystencjalnej, metafor, symboli, liryzmu, wnikliwych psychologicznych portretów. Proza autora porusza kwestie od zawsze istotne i kontrowersyjne np. kondycja człowieka i ludzkości, ludzka krzywda, opozycja dobro-zło, i interpretuje je przez pryzmat współczesności. Z powieści Gündaya wybrzmiewają takie tematy jak: piekło wojny i dramat uchodźców, problem dzieci żołnierzy, handel ludźmi, bronią i narkotykami, przemoc, gwałt, wyzysk, wszelkie przejawy dyskryminacji, nierówności społeczne, demoralizacja, bezprawie, wykluczenie, ludzka niemoc, obojętność, zagubienie i samotność. Pisarz draży genezę kondycji współczesnego świata i człowieka, a jego wielowymiarowa twórczość stwarza pole do interdyscyplinarnej analizy: socjologicznej, filozoficznej, kulturowej, psychologicznej czy językowej. Dzięki poruszonym w jego twórczości kwestiom społecznym, powieści Hakana Gündaya można odczytywać w wymiarze społeczno-obyczajowym z zaznaczeniem, iż wyłaniający się wizerunek nie stanowi panoramy czy przekroju społeczeństwa tureckiego, a ukazuje jedynie jego wyimek, akcentując występowanie pewnych zjawisk oraz ukazując ich konsekwencje w odniesieniu do jednostki.

Mgr Dorota Haftka-Işik – absolwentka Uniwersytetu Warszawskiego. Ukończyła studia magisterskie na kierunku Kulturoznawstwa w zakresie Turkologii (2001) oraz Akademii Pedagogiki Specjalnej, gdzie w ukończyła Psychologię. Od 2021 studentka Szkoły Doktorskiej Nauk Humanistycznych UW (Literaturoznawstwo). Zawodowo jest tłumaczem i lektorem języka tureckiego. Prowadziła kursy językowe w SJW UW, a obecnie uczy języka tureckiego w Ośrodku Studiów Wschodnich w Warszawie. Dotychczas z języka tureckiego przełożyła na język polski następujące powieści: Hakan Günday – powieści: „Mało”, „Jeszcze” oraz „Topaz” wyd. Sonia Draga, Reşat Ekrem Koçu - „Sułtanka Kosem” (tłumacz. razem z Agnieszką Erdoğan i Piotrem Bezą), wyd. Prószyński oraz Selçuk Altun - „Sułtan Bizancjum”, wyd. Sonia Draga.

Melaike Hüseyin, MA

University of Warsaw, Department of Oriental Studies, Turcology

Fields of social interaction of women in Azerbaijan (second half of 19th beginning of 20th century)

The formation of social awareness in its contemporary meaning, emerged on a forum of Azerbaijani society at the turn of the 19th and 20th centuries. Those were times when the matter of women rights was actual on the agenda of many communities. Social and economic life in Azerbaijan, which then was a part of the Russian Empire, was highly influenced by developments that took place in Russia during the 19th century. Yet the country was Muslim, remarkably combining multicultural and peaceful coexistence of Christianity and Judaism due its geographical and historical background. This would have remained unchanged especially due to the total lack of interest on the side of ruling Russian authorities as administration of the country would refrain from developments concerning the identity Azerbaijani society. Fields in which women rights would need to be defined and established were numerous due to the factual state of matters. Remarkably Soviet era denied that before 1920 Azerbaijani woman had any right or there had been any attempt to give women the place they deserved, attributing the whole process solely to urged by communist doctrine developments. This attitude proves to be significantly tendentious and settles an example of purposeful disinformation. To put it briefly Soviet regime stated high rate of illiteracy as the main handicap on the way of rapid changes in society, totally diminishing factual steps that were taken by Azerbaijani intellectuals in such fields as education, journalism and public organizations tied to charity. New era of independence in contemporary Azerbaijan allows access to historical documents, redefining the past for the better understanding of the present.

Melaike Hüseyin is a philologist, orientalist, translator. Currently she is a PhD ABD student at the University of Warsaw, Department of Oriental Studies(Turcology). She obtained her MA in Oriental Studies at the University of Warsaw(Poland) in 2012 and a Bachelor degree in Philology, Polish Language and Literature from the Ankara University (Turkey) in 2001. Her research interests are post conflict studies, social history of women, cultural aspects of the history of Azerbaijan, poetry, orientalist painting. She is also an author of analytical articles published by news agencies in Turkey and Azerbaijan, being also a translator of Czesław Miłosz, Maksim Gorki, Anton Chekhov, Russian poets to Turkish language as well as Turkish poets to Russian language.

Najla Kalach, PhD

University of International Studies of Rome

A Glance Back at the Past of the Emirati Society of Al-Ain Through the Folktale: A Linguistic and Sociocultural Interpretation

Folklore plays a crucial role in the preservation of a given culture, and it can provide precious data regarding cultural norms and language of a population in a given historical period. Furthermore, folklore is mainly related to the oral tradition and literature, and the folktale is one of its forms. The folktale could be the product of an individual tradition which originates from a collective cultural imagination or background.

In the Arab tribal communities, the storytelling has been prominent, so in the Arabian Gulf. This study focuses not on the visionary scenarios of the present environment of the United Arab Emirates, but on the scenarios of the past that will be mainly analysed from a linguistic-dialectological and socio-cultural point of view. The Emirati Arabic and culture's analysis is based on a work published by Abu Dhabi Tourism and Culture Authority in 2012, which includes 27 folktales from Al-Ain, that represents a valuable source to examine, linguistically and culturally, the local society and environment of the UAE between past and contemporary experience.

Najla Kalach holds a PhD from Sapienza University of Rome in Civilisation of Asia and Africa. She is Adjunct Professor of Arabic Language, Linguistics and Translation at the University of International Studies of Rome. She also gave courses of Arabic Dialectology at the University of Tuscia in Viterbo (Italy). She collaborated three years (2018-2021) as Postdoctoral research fellow at the Department of Computer Science of the Sapienza University of Rome, where she joined an ERC project dealing with Natural Language Processing and she was the linguistic expert of Arabic language, thus she had the task 'Mapping and integration of Arabic dictionaries' for computational research purposes. Since 2015, she is a member of AIDA, the International Association of Arabic Dialectology and since 2017 of Association for Gulf and Arabian Peninsula Studies (AGAPS). Her research fields and publications mainly focus on Arabic dialectology and literature concerning Syria and Gulf countries, namely Qatar and United Arab Emirates.

Yacine Kallouche, MA

Oriental Study Department, Arabic and Islamic Studies, Warsaw University

Sufism in Algeria during the Ottoman rule: from cooperation and sharing power to confrontation and overthrowing the Ottomans

Sufism in Algeria has a long history of existence and coexistence with the successive authorities. Due to its wide spread and influence on people's lives, Sufism was not only limited to religious activities, but it was also involved in shaping the political scene of Algeria, especially during the Ottoman rule.

In this paper, I am going to talk about Sufi orders in Algeria during the Ottoman rule stretching between (1514-1830), and the role which sufism played in bringing and helping the Ottomans to tighten their authority, and ultimately revolting against the Ottomans and overthrowing them from power, taking advantage of the French conquest. I am going to talk especially about the Sufi orders: Darqawiyya, Rahmaniyya, and Tijaniyya, which were most powerful during the Ottoman existence, and were involved in political activities.

Keywords: Sufism, Algeria, Ottomans, politics, revolution, Darqawiyya, Rahmaniyya, Tijaniyya.

Yacine Kallouche

MA in English philology (intercultural communication)

Ph.D student (4th year) at Oriental study department/ Arabic and Islamic studies, Warsaw university

Author of the book (in Arabic): A journey to Senegal, revelations and secrets about Sufism in Senegal [رحلة إلى السنغال: مكاشفات واسرار عن الصوفية في السنغال]

Dr Hanna Kupś

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Muzyka propagandowa w czasach Xi Jinpinga

Polityczne wykorzystanie towarzyszyło muzyce chińskiej niemal od początków jej powstania. Już od wczesnej starożytności kondycja, nadzieje i wyzwania stojące przed ówczesnym społeczeństwem chińskim znajdowały artystyczne odzwierciedlenie w słowach dawnych pieśni sławiących dokonania bohaterów, bitwy czy codzienne życie ludności. Wspomniana praktyka kontynuowana jest także współcześnie. Założona w 1921 roku Komunistyczna Partia Chin posiada bogate doświadczenie w produkcji i rozpowszechnianiu pieśni propagandowych. Od trzeciej dekady XX wieku muzyka o odpowiednim nacechowaniu ideologicznym stanowiła jedyny promowany przez Partię rodzaj sztuki, a tendencja ta potwierdzona została w 1942 roku słowami Mao Zedonga (1893-1976) na Forum o Literaturze i Sztuce w Yan'anie. Reformy Deng Xiaopinga (1904-1997) po części uwolniły sztukę od wcześniejszych ograniczeń. Wraz z nowymi technologiami, w Chinach zadomowiły się nowe gatunki muzyczne, które, jak muzyka popularna z Hongkongu i Tajwanu, pozbawione były nacechowania politycznego lub, jak rock, nie podążały drogą wyznaczoną przez Partię. Przemiany, które zaszły w społeczeństwie i gospodarce zmusiły partię komunistyczną do ustępstw, aparat państwowy wciąż steruje jednak twórczością artystyczną m.in. dzięki kontroli nad telewizją i Internetem. Produkowane przez państwo piosenki propagandowe w przystępny i rozrywkowy sposób informują o kwestiach najwyższej wagi, w tym planach społecznych i gospodarczych. Przykładem tego typu tendencji jest m.in. utwór „Shisanwu” z 2015 roku, reklamujący Trzynasty Plan Pięcioletni KPCh. Niniejsza prezentacja ma na celu opisanie problematyki prezentowanej w piosenkach propagandowych stworzonych za czasów obecnego przewodniczącego Chińskiej Republiki Ludowej, Xi Jinpinga (1953-). Teksty i teledyski wybranych utworów posłużą jako podstawa do odczytania idei propagowanych przez państwo chińskie, przyczyniając się do pogłębienia znajomości zmieniającego się środowiska politycznego w Chinach.

Dr Hanna Kupś jest adiunktem na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. W 2019 roku obroniła doktorat w zakresie językoznawstwa chińskiego, a temat jej dysertacji dotyczył terminologii muzykologicznej w odniesieniu do muzyki chińskiej sprzed zjednoczenia Chin pod władzą dynastii Qin („*Muzyka to radość, radość to muzyka: terminologia muzykologiczna w odniesieniu do wczesnostarżytnej muzyki chińskiej i jej kontekst historyczno-kulturowy*”). Dorobek naukowy Hanny Kupś obejmuje publikacje związane z muzyką chińską oraz językami i kulturą Chin i Tajwanu. Dr Kupś prezentowała wyniki swoich rozważań także na licznych konferencjach ogólnopolskich i międzynarodowych, w tym Conference of Interdisciplinary Musicology, która odbyła się w 2018 roku na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Poza tym w ramach działalności popularyzatorskiej badaczka wygłosiła kilka wykładów na temat tradycyjnej muzyki chińskiej, np. w Centrum Sztuki Współczesnej w Toruniu.

Ting-Yu Lee, PhD

Department of Asian Studies, SWPS University

The Rise of Chinese Internet Language: Internet Lexicon and Social Media

Globalization and communication on the internet poses challenges to sociolinguistics. Since the Internet service started in 1994, it has been developing rapidly. The rapid development of Internet communication in China has created huge impact on the Chinese language and society. According to Yates (1996), a new medium of communication such as the Internet not only draws upon existing linguistic practices, but also generates new forms of Chinese Internet lexicon. The rapid diffusion of the Internet has prompted developments in the variety and creativity of language use. Internet users often create new words or appropriate the meanings of existing words. The resultant “Internet language” has unique lexical and discourse features. Li (2002) and Ma (2002) confirmed that Internet lexicon has brought the tremendous impact and spread to everyday usage in Chinese society. Since 2011 ten most popular Internet hot words have been released annually by National Language Resources Monitoring and Research Graphic Media Center. Based on the data from National Language Resources Monitoring and Research Graphic Media Center, the most popular Chinese Internet words and phrases (2011 – 2020) are analyzed and summarized into twelve categories. This research is aimed to discuss the emergence and application of the most popular Chinese Internet lexicon and phrases in the recent 10 years. The implication and connection embedded in Chinese internet lexicon and social media are analyzed. This study sets out to examine the transformation of internet lexicon in China and to argue the equivalent relation between on-line communication and popular culture.

Ting-Yu Lee, PhD - A sociologist, Chinese language teacher and assistant professor of department of Asian Studies in SWPS University, Warsaw. Research interests: sociolinguistics, social changes and globalization in China and East Asia in international arena, intercultural communication and management, language and society, teaching Chinese as a foreign language.

Dr Teresa Miązek

Uniwersytet Wrocławski, Instytut Studiów Klasycznych, Śródziemnomorskich i Orientalnych, Zakład Indologii

Gatunki dramatyczne na scenie teatralnej w hindi a wzorce staroindyjskie

Współczesna scena teatralna w hindi kształtowana jest głównie przez National School of Drama w Nowym Delhi, najważniejszą instytucję kształcąca aktorów i twórców teatru w Indiach, organizującą festiwale i przeglądy sztuk dramatycznych. Zmienne wizje dyrektorów tej szkoły od czasu jej powstania w 1959 roku miały wpływ na rozwój teatru, rodzaj repertuaru i utwory wystawiane na scenie. W pracy omówiony zostanie proces tworzenia kanonu repertuaru tej szkoły oraz najnowsze zjawiska, co umożliwi wgląd w rekonstrukcje i rekonfiguracje dramatyczne gatunków scenicznych w hindi. Podjęta zostanie także próba analizy, w jakim stopniu wizja teatru i gatunki dramatyczne w hindi nawiązują do wzorców staroindyjskich.

Teresa Miązek – adiunkt w Zakładzie Indologii Instytutu Studiów Klasycznych, Śródziemnomorskich i Orientalnych Uniwersytetu Wrocławskiego, prowadzi wykłady i ćwiczenia z zakresu języka i literatury hindi, kultury i historii Indii współczesnych, a także seminaria licencjackie i magisterskie. Absolwentka indianistyki Instytutu Orientalistycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego, stopień doktora nauk humanistycznych uzyskała na Uniwersytecie Wrocławskim z zakresu literatury hindi, praca pt. „Opowiadania S. H. Watsjajana (Agjeja) w świetle staroindyjskiej teorii estetyki *rasa*”. Zainteresowania badawcze i publikacje z zakresu: opowiadanie w hindi – gatunek i rozwój, współczesny dramat i teatr w hindi, teatr i estetyka staroindyjska, obecność tradycji literackiej sanskrytu we współczesnej literaturze hindi.

Mgr Karolina Wanda Olszowska
Uniwersytet Jagielloński

Postawy Turków wobec komunizmu w latach 1945-1952

Postawę tureckiego społeczeństwa wobec komunizmu w okresie po zakończeniu II wojny światowej oraz u progu zimnej wojny trudno jednoznacznie sklasyfikować. Z jednej strony istniała prawie, że programowa niechęć polityków do komunizmu jako do ruchów opozycyjnych wspieranych z zewnątrz, z drugiej wiersze Nazıma Hikmeta sztandarowego wręcz tureckiego komunisty cieszyły się bardzo dużym zainteresowaniem. W kraju odbywały się antykomunistyczne manifestacje a oskarżenie o komunizm stanowiło wręcz największą polityczną obelgę, lecz z drugiej strony cały czas powstawały nowe czasopisma i partie nawiązujące do idei komunistycznych.

W swoim wystąpieniu postaram się odpowiedzieć na pytanie jakie były różne podejścia tureckiego społeczeństwa do komunizmu, czy to była faktyczna niechęć czy po prostu strach przed wpływami Związku Radzieckiego. Postaram się również odpowiedzieć na pytanie jak bardzo w owym czasie społeczeństwo tureckie było politycznie uświadomione i zdolne do całościowego zaangażowania się w politykę. Punktem wyjścia do mojego wystąpienia będzie potwierdzenie lub obalenie tezy o bardzo szybkim zaangażowaniu się Turków po stronie państw zachodnich oraz braku tendencji do sojuszu z blokiem wschodnim, tutaj w kontekście ideologicznym a nie politycznym.

Karolina Wanda Olszowska – historyk, turkolog. Doktorantka na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Asystent Naukowy w Instytucie Historii UJ.

Omnia S. Ahmed

Member of the Minister's of Education Technical Office, Cairo, Egypt

Gender Equality in Egypt: Challenges& Policies.

Gender equality is that women and men and girls and boys have to enjoy the same rights, resources, opportunities and protections (UNICEF, 2018). Egyptian women have played an essential role in the society from ancient to modern times; the Egyptian history has a lot of famous, powerful, and successful women who had great impact on the Egyptian society. This role has been changed through history. In 2018, Egypt ranks 135 out of 149 countries in the World Economic Forum's Global Gender Gap Report (World Economic Forum, 2018), so this ranking indicates a serious issue which is related to human rights in general and women rights specifically. Thus, this paper aims to discuss the challenges and the new policies that Egypt has been implemented to empower women in many aspects, and the role of the female social media groups in raising the awareness of women and defending them. This paper will use the official policies documents from the government, and it will use an interview with one or two of the founders of female social media group.

Omnia S. Ahmed is a M.Ed. degree holder in the global education leadership program from KNUE, South Korea, she has more over than 8 years of working experience in the field of education, and she got an internship in the gender equality field as a Research & Academic Programs Intern in International Women & Family Foundation Organization (IWFF) in Seoul, Korea. She is a member of the Presidential Leadership program (PLP). She is working in the Egyptian Ministry of education and technical education "MOETE". Also, she is a researcher at the public policy program at Egyptian Center for Strategic Studies (ECSS). She has completely devoted herself to serve her society by changing minds and helping girls to get an equal opportunity through enhancing education.

David Pierdominici Leão, PhD
Jagiellonian University

From ancient Tamil Nadu to contemporary Kerala: tracing the Pāṇṭiya heritage in modern South India

The Pāṇṭiyas were an ancient Dravidian dynasty which dominated from their capital Madurai major portions of the Southern branches of the Indian sub-continent from the 4th to the second half of the 18th century CE. Contrary to the major part of other Indian reigns, the Pāṇṭiya kingdom showed a surprising continuity, despite the familial changes and defilement by other Tamil dynasties, as the Cōḷa conquest of Madurai in the 10th century or the Muslim and Vijayanagara occupations in the 14th CE. In fact, the available documentation covers a chronological arch of almost sixteen centuries, from the 4th to the 18th century CE.

In the 14th century, the Muslim invasion of the South guided by Malik Kāfūr, general of the Sultan of Delhi ‘Alā’ ud-dīn K̲ḥaljī (1267-1316), deeply destabilised the politics of the southern branches of the Indian sub-continent, already aggravated by the precarious balance of the Hōysaḷa empire in Karnataka (1187-1343). In concomitance with this scenario, the Tamil stronghold represented by the Pāṇṭiya dynasty suddenly experienced a fatal breakdown. King Māravarman Kulacēkara I (1268-1308) was murdered by his son, the co-regent Jaṭavarman Cuntara III (acceded 1304), who started a civil war against his brother, Jaṭavarman Vīra II (acceded 1297). This disastrous internecine conflict escalated with the Islamic conquest of Madurai, and the foundation of an independent Sultanate by Jalāl ad-dīn Aḥsan K̲ḥān in 1335. Around the last decades of the 14th century, a family of rulers claiming direct descent from the Madurai Pāṇṭiya reign organised a centre of power around the Tirunelveli area, under the control of the Vijayanagara empire (1336-1565). The dynastic connection between this obscure family and the principle line of Madurai still remains uncertain. Nevertheless, the new dynasty of Tenkāci undoubtedly represented a surprising ruling continuum till 1753, the year in which the Nawab of Arcot Muḥammad Ali K̲ḥān (1749-1795) extinguished the Pāṇṭiya influence in the South.

Despite the disappearance of this Tamil dynasty from the political scenario of Southern India, traces of the ancient Pāṇṭiya heritage are still to be found nowadays. The Keralan kingdoms of Pūñṅār in central Travancore (1160-1947), Pāṇḍalam (903-1820?) and the contemporary tribal settlement of Kovilmala (Idduki district) had claimed a clear descent from the line of the Madurai Pāṇṭiya. The written and oral traditions of these political entities indeed connect their origins to the imperial family which fled from Madurai during the Muslim invasions in the 14th century.

The paper is devoted to an overview of these modern day and contemporary Keralan kingdoms and the analysis of the available traditions supporting their claims of belonging to the ancient Pāṇṭiya dynasty. The study of the present material will allow some considerations about the strategies of legitimisation (political and religious) employed by these kingdoms to form their royal identity and the surprising continuity which still connects the ancient past and the contemporaneity in South India.

David Pierdominici Leão holds a PhD in Civilisations of Asia and Africa (Indian subcontinent curriculum). After graduating in Classics at Milan State University, he earned the PhD from Sapienza University of Rome, under the guidance of Professor Raffaele Torella and Professor Lidia Sudyka (Jagiellonian University, Cracow). His doctoral dissertation, entitled “The *Somavallīyogānandaprahasana* of Aruṇagirinātha Diṇḍimakavi”, presents the first critical edition—alongside with English translation and commentary—of a theatrical farce supposedly composed during the 15th century Vijayanagara. His main research interests include manuscriptology, the South Indian Sanskrit production, especially connected to Vijayanagara and Nāyaka and Maratha Thanjavur, and the Pāṇḍya dynasty. From October 2018 to April 2019 he was Jan Gonda Fellow at the International Institute for Asian Studies (IAAS), Leiden, The Netherlands. Since November 2019 he is post-doc researcher at the Jagiellonian University with a project entitled “The Fish on Mount Meru”: regionalism and Sanskrit cosmopolis in Pāṇḍya identity and dynastic auto-perception from the Caṅkam era to the 17th century” and financed by the National Science Centre (Narodowe Centrum Nauki).

Mgr Paulina Pikulska
Uniwersytet Warszawski

Starożytne społeczeństwo a współczesne metody badawcze - bazy danych i siatki społeczne wobec tekstów klinowych

W ciągu ostatnich dekad obserwujemy zacieśnianie współpracy pomiędzy różnymi dziedzinami nauki, głównie poprzez wymianę metodologii i narzędzi badawczych. Nie inaczej jest w przypadku, gdy przedmiotem badań są źródła starożytne oraz społeczeństwo ukazane przez ich pryzmat. Uczeni zajmujący się tekstami klinowymi z Mezopotamii coraz częściej sięgają po wiedzę i umiejętności rozwijane przez socjologów czy kognitywistów. Wymaga to oczywiście adaptacji owych metod i narzędzi do specyfiki źródeł starożytnych, które często są niekompletne czy też poważnie uszkodzone. Prace Wagner *et al.* 2013, Waerzeggers 2014a i 2014b czy Still 2016 to przykłady, gdzie z sukcesem udało się wykorzystać analizę siatek społecznych (SNA, ang. *Social Network Analysis*) wobec tekstów klinowych z I tys. p.n.e. W badaniach tych tworzono i studiowano siatki skupiające się na odtworzeniu środowiska społecznego danej osoby jak i siatki reprezentujące relacje łączące wybrane rodziny czy też grupy ludzi.

W swoich badaniach skupiam się na skrybach z miasta Sippar (współcześnie Abu Habbah w Iraku), którzy żyli i pracowali w okresie nowobabilońskim (539–332 p.n.e.). Na potrzeby dysertacji zgromadziłam prawie 700 tekstów klinowych, ale dopiero utworzenie obszernej cyfrowej bazy prozopograficznej umożliwiło mi interpretację danych. W swojej pracy analizuję dossier wybranych skrybów z Sippar, a z pomocą narzędzi SNA wizualizuję siatki osób, z którymi pracowali. W ten sposób odtwarzam fragmenty środowiska pisarzy, a co za tym idzie, i znaczący fragment tkanki społecznej starożytnej Babilonii.

W trakcie wystąpienia zaprezentuję efekty zastosowania nowoczesnych metod i narzędzi wobec starożytnych źródeł tekstowych. Przedstawię trudności, jakie napotkałam w trakcie badań, mankamenty SNA przy zastosowaniu wobec źródeł klinowych oraz korzyści płynące z wizualizacji danych społecznych w postaci siatek na przykładach wybranych skrybów.

Bibliografia:

Still B., 2019, *The Social World of the Babylonian Priest*. Culture & Heritage of the Ancient Near East 103, Leiden.

Waerzeggers C., 2014a, *Marduk-rēmāni: Local Networks and Imperial Politics in Achaemenid Babylonia*, *Orientalia Lovaniensia Analecta* 233, Leuven.

Waerzeggers C., 2014b, "Social Network Analysis of Cuneiform Archives: A New Approach" w: H.D. Baker i M. Jursa (red.), *Documentary Sources in Ancient Near Eastern and Greco-Roman Economic History: Methodology and Practice*. Oxford, s. 207-233.

Wagner A. *et al.*, 2013, *Quantitative Social Network Analysis (SNA) and the Study of Cuneiform Archives: A Test-case based on Murašû Archive*, *Akkadica* 134, s. 117-134.

Paulina Pikulska – doktoranta na Wydziale Orientalistycznym UW interesująca się społeczeństwem starożytnej Babilonii w I tys. p.n.e. W swojej dysertacji z pomocą narzędzi humanistyki cyfrowej analizuje społeczność skrybów z miasta Sippar w okresie nowobabilońskim (539–332 p.n.e.). Wyniki swoich badań prezentowała na konferencjach m.in. w Paryżu, Helsinkach i Wenecji.

Dr hab. Ewa Rynarzewska

Uniwersytet Warszawski, Wydział Orientalistyczny, Zakład Koreanistyki

***Nanjung ilgi* (Dziennik z zawieruchy wojennej): między historycznym świadectwem a osobistym wyznaniem**

Przywołane w tytule referatu dzieło *Nanjung ilgi* (Dziennik z zawieruchy wojennej) uznawane jest powszechnie za jedno z najważniejszych utworów klasyki koreańskiej reprezentującej tak zwaną literaturę dokumentu. Powstało ono podczas wojny koreańsko-japońskiej (1592-1598) (kor. *imjin waeran*, dosł. „wojna z Japończykami z roku *imjin* [1592]”), a jego twórcą jest admirał Yi Sun-sin (1545-1598), wybitny dowódca wojsk morskich, który w znaczącym stopniu przyczynił się do zwycięstwa Korei nad japońską armią Toyotomiego Hideyoshi (1536-1598). Z tego też względu został on wyniesiony do rangi bohatera narodowego i kulturowej legendy, ugruntowywanej przez kolejne stulecia i poddawanej licznym zabiegom mitologizacji. Wysoka ranga Yi Sun-sina w niewielkim tylko stopniu przełożyła się na popularność jego dzieła, które zdaje się pozostawać wciąż na marginesie kanonu literackiego, stanowiąc lekturę niezwykle trudną i wymagającą od czytelnika gruntownej znajomości historii tego okresu. Zasadniczym celem badawczym, podjętym w niniejszym referacie, jest zaproponowanie odmiennego odczytania *Nanjung ilgi* i wykazanie, że dzieło to łączy w sobie cechy oficjalnego dokumentu historycznego i osobistego wyznania, które w skonfucjanizowanej kulturze dawnej Korei, zakazującej otwartego wyrażania własnych przeżyć i emocji, stanowiło zjawisko nowe i oryginalne. Ujawniając prywatną sferę życia, Yi Sun-sin rozmontował obowiązujący w średniowiecznej Korei paradygmat literacki i naruszył konwencjonalną koncepcję klasycznego dziennika, co więcej, podważył również swój pomnikowy status, wyjawiał bowiem własne słabości duchowe, rozterki, a nawet fizyczne dolegliwości. W tym sensie nadał swojemu dziełu formę współczesnego dziennika intymnego, inicjując w historii literatury koreańskiej rozwój nowego gatunku, który w pełni miał się rozwinąć dopiero po czterech stuleciach, w końcu XX wieku.

Dr hab. Ewa Rynarzewska, prof. uczelni – polska koreanistka i wykładowca Uniwersytetu Warszawskiego (Wydział Orientalistyki, Zakład Koreanistyki). Wielokrotna stypendystka fundacji koreańskich (Republiki Korei). Specjalizuje się w klasycznej i współczesnej literaturze koreańskiej, tradycyjnym i współczesnym teatrze koreańskim, a także w sztuce dawnej Korei. Swoje zainteresowania badawcze łączy z problematyką zbiorowej tożsamości i pamięci Koreańczyków, społecznej funkcji literatury koreańskiej, literatury dokumentu oraz komizmu w sztuce i kulturze koreańskiej. Autorka licznych publikacji naukowych (m.in. *Udręczona dusza koreańska. Nurt tragicznego niespełnienia han*, „Azja-Pacyfik”, 10/2007; *Recepcja twórczości Shakespeare’a w Korei – Romeo i Julia w reżyserii O T’ae-sōka*, „Przegląd Orientalistyczny”, 3-4/2010; *Shimpa versus shinp’a: the Influence of Japanese „New School” Theatre on the Development of Modern Korean Theatre*”, „Analecta Nipponica. Journal of Polish Association for Japanese Studies”, 5/2015; *Teatr uwikłany – koreańska sztuka teatralna i dramatyczna w latach 1900-1950*, Warszawa 2013) oraz przekładów koreańskich utworów dramatycznych i prozatorskich (m.in. *Lee Kang-baek. Dramaty*, Warszawa 1998; *O T’ae-sōk. Dramaty*, Warszawa 2004; Jo Kyung-ran, *Smak języka*, Warszawa 2009; Yi Sang, *Kości dziecka*, Warszawa 2019; Shin Kyung-sook, *Dworska tancerka*, Skarżysko-Kamienna 2020). Prywatnie miłośniczka tradycyjnego tańca koreańskiego, powieści historycznych i zwierząt.

Dr Kamila Stanek

Zakład Turkologii i Ludów Azji Środkowej, Wydział Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski

Wizja ‘świata’ kreowana w przysłowiach tureckich

The vision of the ‘world’ created in Turkish Proverbs

Przysłowia stanowią źródło niewyczerpanej wiedzy na temat oglądu rzeczywistości przez społeczność, w obrębie której powstały. Tematem niniejszej pracy jest przedstawienie postrzegania świata, jako takiego, utrwalonego w przysłowiach tureckich. Analizie nie będą podlegać poszczególne elementy świata, lecz sądy wyrażane o świecie, jako doczesnym miejscu bytowania człowieka oraz miejscu, gdzie obowiązują konkretne prawa (rządzące całym światem). W języku tureckim istnieją cztery słowa, które tłumaczone są na język polski, jako świat, przy czym mimo iż każde może odnosić się do świata-miejsca, posiadają też inne znaczenia i są używane w różnych kontekstach. W skrócie znaczenia te można przedstawić w następujący sposób: posiadające najwięcej znaczeń (tym samym najczęściej występujące w przysłowiach) słowo *dünya* – świat; kolejne to *cihan* – świat, wszechświat, kula ziemiska; *diyar* – świat, ziemia, kraj, terytorium; *âlem* – świat, zakres, dziedzina i in. Świat doczesny kreowany przez przysłowia to miejsce pełne trosk, cierpienia i zakłamania, gdzie rządzą siła, pieniądze i bezprawie. Widoczna jest jednak wiara w życie pozagrobowe i sprawiedliwość, która osiągnie każdego na tamtym świecie. Złe uczynki nie pozostaną bez kary, a osoby nieprzestrzegające reguł życia społecznego oraz łamiące ustanowione prawa i dobre obyczaje osiągnie sprawiedliwość po śmierci.

Kamila Barbara Stanek – doktor nauk humanistycznych Uniwersytetu Warszawskiego Wydziału Orientalistycznego w zakresie turkologii specjalizacja językoznawstwo. Dziedziny badań: socjolingwistyczne problemy na Bałkanach; wpływ kultury na język i języka na kulturę; paremiologia, językoznawstwo tureckie; język turecki i reforma języka tureckiego; metodyka nauczania języka tureckiego. W roku 2001 ukończyła studia z tytułem magistra na UW w Instytucie Filologii Słowiańskiej w zakresie językoznawstwa. słowiańskiego. W roku 2004 ukończyła podyplomowe studia pedagogiczne w Instytucie Badań Edukacyjnych Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu. W roku 2005 ukończyła studia z tytułem magistra na Wydziale Orientalistycznym Uniwersytetu Warszawskiego w zakresie kulturoznawstwa. Od 2006 roku prowadzi lektorat w Szkole Języków Wschodnich; od roku 2012 zatrudniona jest na stanowisku adiunkta w Zakładzie Islamu Europejskiego UW WO; od października 2012 na stanowisku adiunkta w Zakładzie Turkologii i ludów Azji środkowej UW WO. W dorobku znajdują się publikacje dotyczące zagadnień: językowy obraz świata, paremiologia turecka, język-kultura-tożsamość Turków - mieszkańców dawnego Imperium Osmańskiego.

Dr Katarzyna Starecka,

Uniwersytet Warszawski, Wydział Orientalistyczny, Katedra Japonistyki

***Bunka kokka* – japońskie koncepcje „państwa kultury”**

Celem referatu jest przyjrzenie się japońskim koncepcjom „państwa kultury” w perspektywie historycznej, począwszy od okresu Meiji (1868-1912), kiedy to władze modernizującej się w przyspieszonym tempie Japonii, wzorując się m.in. na bismarckowskich Niemczech, wyraziły zainteresowanie realizacją modelu państwa opiekuńczego. W kolejnych dekadach określenie *bunka* zaczęło być utożsamiane przede wszystkim z nowoczesnością, funkcjonalnością oraz modnym, zbliżonym do zachodniego stylem życia. Jednakże w latach 30. ideę kosmopolityzmu przesłoniły tendencje nacjonalistyczne, zaś zasadniczym celem „państwa kultury” stało się wzmacnianie potencjału obronnego (*kokubō kokka*) poprzez ścisłą współpracę nauki i przemysłu. Punkt ciężkości został wówczas przeniesiony z „kultury” i „jednostki” na „państwo”, w którym naród jednoczył się we wspólnym wysiłku (wojennym), co torowało drogę ku totalitaryzmowi.

Po 1945 roku określenie *bunka kokka* stało się przede wszystkim synonimem pacyfizmu i demokracji. Symbolizowało odcięcie się od militarystycznej przeszłości, co znalazło wyraz w nowej konstytucji oraz ustawie oświatowej. Dyplomacja kulturalna pozwalała ponadto przełamywać ograniczenia zimnowojenne (m.in. w stosunkach z ChRL). Od lat 70. hasła tworzenia państwa kultury związane były przede wszystkim z dążeniem do przezwyciężenia negatywnego wizerunku Japonii jako kraju, którego działania na arenie międzynarodowej sprowadzają się do osiągania korzyści ekonomicznych, podkreślały przy tym brak aspiracji Japonii do osiągnięcia pozycji mocarstwa militarne. Także współcześnie, w obliczu nasilonych działań rządzącej Partii Liberalno-Demokratycznej w kierunku rewizji konstytucji z 1947 roku, zarzutom odchodzenia od pacyfizmu z nową siłą przeciwstawiane są deklaracje urzeczywistnienia państwa, które w zasadniczym stopniu buduje swoją potęgę poprzez kulturę (*bunka rikkoku*).

Katarzyna Starecka – adiunkt w Katedrze Japonistyki na Wydziale Orientalistycznym UW. Jej zainteresowania badawcze obejmują zagadnienia z zakresu nowszej historii Japonii, ze szczególnym uwzględnieniem japońskich rozliczeń wojennych, edukacji historycznej, debaty nad rewizją pacyfistycznej konstytucji. Jest autorką artykułów obejmujących w/w tematykę, m.in.: *Japonia wobec werdyktu Trybunału Tokijskiego* (w: *Wina i kara*, IPN, 2015), *Winni zbrodni zaniechania. Od Nankinu (1937) do Manili (1945)* (w: *Jak rodzi się zło?*, MDSM w Oświęcimiu, 2018), a także współautorką i redaktorem publikacji stanowiących syntezę najnowszych dziejów Japonii, w tym: *Japonia* (w serii: „Historia państw świata w XX wieku”, Trio, 2004; z E. Pałasz-Rutkowską), *Japonia ery Heisei. Alienacje i powroty* (Japonica, 2015) oraz *Japonia ery Shōwa (1926-1989). Kultura i realia społeczne* (Japonica, 2019).

Dr Maciej Szatkowski

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Chińskie i amerykańskie stereotypy kulturowe w dramacie „China Dream” Suna Huizhu i Fei Chunfang (1986)

Powstały w Stanach Zjednoczonych połowie lat 80. dramat „China Dream” Suna Huizhua i Fei Chunfang mierzy się z kwestią tożsamości kulturowej głównej bohaterki Mingming, chińskiej imigrantki zarobkowej w Stanach Zjednoczonych. W utworze obecna jest także oparta na stereotypach, orientalizująca fascynacja Wschodem wyrażana przez partnera scenicznego Mingming, amerykańskiego prawnika Johna. Utwór Suna i Fei przenosi czytelnika w lata 80. XX wieku, podczas których mieszkańcom Zachodu Chiny jawiły się jako tajemnicze i odległe, a wzajemne niezrozumienie dość często wywoływało konflikt między bohaterami. Sztuka podnosi wiele kwestii, w tym identyfikacji i tożsamości narodowej, tęsknoty za krajem, idealizowania rodzinnych stron. W tekście obecna jest ciągła konfrontacja bohaterów, kultur, cywilizacji i tradycji teatralnych (*xiqu* i *huaju*). „China Dream” to dramat o spotkaniach ludzi z odmiennych względem siebie kultur, spotkaniu języków i różnych systemów filozoficznych. Utwór porusza wrażliwe dla obu krajów kwestie tj. rasizm czy nieodległą chińską przeszłość, w tym rewolucję kulturalną.

„China Dream” jest uznawane za jeden z najważniejszych chińskich dramatów powstałych w latach 80. Tekst był wystawiony w 1987 roku w Szanghaju i była to pierwsza chińska premiera po rozluźnieniu cenzury, wzmożonej we wcześniejszym okresie w ramach walki z wpływami liberalnej burżuazji.

Claire Conceison, *Between Orient and Occident: The Intercultural Spoken Other in China Dream*. *There In Sight* 1(1999):14–26

Bettina Entell, *China Dream: A Chinese Spoken Drama*, *Asian Theatre Journal* Vol. 11, No. 2 (Autumn, 1994), pp. 242-259, University of Hawai'i Press.

Sun Huizhu, Fei Chunfang, *Zhongguo meng* // 孙惠柱 费春芳 《中国梦》

Dr Maciej Szatkowski – absolwent sinologii, kierownik Centrum Języka i Kultury Chińskiego i zastępca dyrektora Instytutu Nauk o Kulturze na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. <https://orcid.org/0000-0002-6540-4140>

Dr Hanna Urbańska

Institute of Classics, Mediterranean and Oriental Studies, Indian Philology and the Culture of India

Society in the pit of suffering, society in the ocean of bliss – how the ironical language of Nārāyaṇa Guru contributed to his politics of social transformation

The goal of Nārāyaṇa Guru's social reforms, pointed at in his devotional and philosophical poems (*Daiva Daśakam*, *Svānubhava Gīti*, *Anukampā Daśakam*), was to turn the status of untouchable ones, affected by darkness and the illusion of diversity – into the ocean of bliss (*ānanda-kaṭal*, *āli*) attainable through the Lord's Grace, Love and Compassion (*aruḷ*, *anbu*, *anukampa*) alone. In *Arddhanārīśvara Stavam* composed for the sake of society tormented with a severe drought, Guru introduces the term *āli* in its another meaning - *tīkkuli* (fiery pit). Such a state of people is claimed to be the result of *yogic* posture (*mūṭṭil tanneyirunniṭuka*) assumed by Śivan Himself, as He is not able to bestow the flood of Grace on his devotees now. Accordingly, in *Ātmōpadēśa Śatakam* (21-26) the posture of „unsociable” man is presented ironically by means of several keywords of Śaiva Siddhānta doctrine, like *adhomukha* (Downward Faced Lord; an epithet praising merciful Śiva) or *kṛpaṇa* (wretched person, as opposed to *kṛpa* – the Lord's grace). In order to mock at such a egocentric posture of those who perform actions for themselves alone, Guru introduces plenty of double-meaning words: *āṇi* (small spike, peg or excellence; superiority = the innermost aspect of of self-centered person), *apara* (another person or the inferior one). The actual miserable status of untouchable or inferior ones becomes associated with heat and fire (*paritāpam* = inward heat, scorchnig thirst, grief, suffering) bestowed by the self-centered person.

The ironical language introduced by Nārāyaṇa Guru allows us to interpret the passages mentioned above in the wider social context; the statements like *aparanu vēṇṭi* (for the sake of another) or *priyam oru jāti* (bliss is of one kind) can be translated in accordance with Guru's politics of grace as follows: „for the sake of inferior ones” and „what is blissful is the one caste”.

Hanna Urbańska – an associate professor at the University of Wrocław (Institute of Classics, Mediterranean and Oriental Studies; Indian Philology and the Culture of India). The area of her research comprises Malayalam, Sanskrit and Tamil literature, in particular the philosophical compositions of Nārāyaṇa Guru, the mystic and social reformer from Kerala.

Edyta Wolny-Abouelwafa, PhD

Polish Academy of Sciences, Institute of Mediterranean and Oriental Cultures

Being under the control of drugs... way of presenting a huge social problem (drug addiction) in the Egyptian series *Taht as-Saytara*

“Drug use killed almost half a million people in 2019, while drug use disorders resulted in 18 million years of healthy life lost, mostly due to opioids. (...) Over the past year, around 275 million people have used drugs, up by 22 per cent from 2010. By 2030, demographic factors project the number of people using drugs to rise by 11 per cent around the world, and as much as 40 per cent in Africa alone.” These are the words written by Ghada Waly, Executive Director United Nations Office on Drugs and Crime (former Egyptian Minister of Social Solidarity) in the Preface of World Drug Report 2021.

This topic is not unfamiliar with Egypt where movies and campaigns against drug addiction have been visible for a few years and where the government is informing about next steps to combat this problem. The presentation during the conference will focus on the problem of drug addiction showed in a very popular Ramadan TV series from 2015 untitled: *Taht as-Saytara*. The author of the presentation will show the results of her research based on this series. She will concentrate on the way of presenting this world-wide problem – the way it is shown, which social groups are presented as those who can suffer from this disorder and finally what the addiction can lead to. Do they present the consequences only to the addicted people or to the whole society as well? In the end she will answer the question if this series can be an important tool in creating awareness among the Egyptian/Arabic society. It will also lead us to the wider reflection on the possible role of the Ramadan series.

Edyta Wolny-Abouelwafa, PhD – an Arabist, working as an Assistant Professor at the Institute of Mediterranean and Oriental Cultures, Polish Academy of Sciences. She is a member of the Polish Oriental Society. Her scientific interests include: Egyptian mass culture (with special emphasis on Ramadan TV series and patriotic songs), the socio-cultural situation of contemporary Egypt, teaching Islam in Egyptian governmental textbooks, shaping youth attitudes through the activities of the Egyptian authorities, globalization in the Arab world, dialects in the Arab Republic of Egypt, everyday life in Arab countries and issuing fatwas in Muslim countries.